

Rolnummer 939
Arrest nr. 15/97 van 18 maart 1997

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters P. Martens, J. Delruelle, E. Cerexhe, H. Coremans en A. Arts, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 14 februari 1996 in zake de n.v. Generali Belgium en D. Porret tegen A. Storez, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 1 maart 1996, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 620 en 621 van het Belgisch Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet doordat zij, om de aanleg te bepalen, toestaan dat de hoofdvordering wordt samengevoegd met de tegenvordering, maar verbieden dat de hoofdvordering wordt samengevoegd met de vordering tot tussenkomst ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Bij vonnis van 30 juli 1993 heeft de vrederechter van het kanton Ukkel de n.v. Generali Belgium veroordeeld tot het betalen van het bedrag van 20.000 frank plus interesten aan A. Storez, tot herstel van de schadelijke gevolgen van een ongeval dat zich op 20 december 1991 te Ukkel had voorgedaan tussen het voertuig bestuurd door A. Storez en het voertuig bestuurd door D. Porret, verzekerde van de n.v. Generali Belgium.

De vrederechter heeft overigens de tussenkomst van D. Porret afgewezen, vrijwillige tussenkomst in de zaak om de veroordeling van A. Storez te verkrijgen tot het betalen van 110.943 frank plus interesten tot herstel van de schade die hij bij datzelfde ongeval heeft geleden.

De n.v. Generali Belgium en D. Porret hebben tegen dat vonnis hoger beroep aangetekend bij de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Die Rechtbank heeft het hoger beroep van D. Porret ontvankelijk verklaard, doch heeft de ontvankelijkheid van het hoger beroep van de n.v. Generali Belgium betwist.

De oorspronkelijke vordering tegen die naamloze vennootschap lag immers lager dan 50.000 frank, dus lager dan het bedrag van de aanleg. Derhalve rijst de vraag of het bedrag van die vordering moet worden samengevoegd met het bedrag van de tussenkomst om te bepalen of het bedrag van de aanleg wordt bereikt. In dat opzicht heeft artikel 618 van het Gerechtelijk Wetboek, dat de in artikel 560 van dat Wetboek vermelde regel toepasselijk maakt op het bepalen van de aanleg, geen betrekking op de beslissingen die worden gewezen op de vorderingen tot tussenkomst; het lot van die vorderingen wordt voor de ontvankelijkheid van het hoger beroep geregeld bij artikel 621 van het Wetboek.

Wanneer het gaat om een beslissing gewezen op een vordering tot tussenkomst strekkende tot het uitspreken van een veroordeling, behoudt een dergelijke vordering haar individueel karakter; de ontvankelijkheid van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechter die ze inwilligt of verwerpt, moet dus worden beoordeeld zonder te verwijzen naar de hoofdvordering.

Om de toepassing van artikel 621 van het Gerechtelijk Wetboek uit te sluiten, voert de appellant aan dat D. Porret, wiens hoger beroep *ratione summae* ontvankelijk is, geen gebruik zou kunnen maken van de tweede aanleg zoals het zou moeten indien het hoger beroep van zijn verzekeraar onontvankelijk zou zijn, omdat hij gebonden zou zijn door de beslissing van de eerste rechter, die ten aanzien van die verzekeraar definitief is.

De Rechtbank van eerste aanleg betwist die stelling op grond van artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek. Het enkele feit dat de twee vorderingen op één en dezelfde zaak betrekking hebben, namelijk het ongeval, is niet voldoende om gezag van gewijsde te verlenen aan de beslissing die gegrond is op de hoofdvordering ten aanzien van de vordering tot tussenkomst.

De Rechtbank van eerste aanleg is ook van oordeel dat het geschil niet als ondeelbaar kan worden

beschouwd.

De appellanten hebben vervolgens betoogd dat de artikelen 617 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden en hebben dus aan de Rechtbank gevraagd daarover een prejudiciële vraag te stellen.

De Rechtbank is van oordeel dat om de redenen verbonden met het ontbreken van gezag van gewijsde van de definitieve beslissing die door de vrederechter op de hoofdvordering wordt gewezen, de artikelen 617 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek de vrijwillig tussenkommende partij niet beletten een volkomen zinvol hoger beroep in te stellen. Zij weigert dus de prejudiciële vraag te stellen zoals die door de appellanten is voorgesteld. Zij is daarentegen van oordeel dat de toepassing van de artikelen 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek tot gevolg heeft dat een partij in voorkomend geval aan de rechtbank die uitspraak doet in hoger beroep een vordering van minder dan 50.000 frank kan voorleggen wanneer de tegenpartij tegen haar in rechte treedt bij wege van een tegenvordering die voortvloeit uit hetzelfde feit, terwijl zij dezelfde vordering aan de rechtbank die uitspraak doet in hoger beroep niet zou kunnen voorleggen wanneer de tegenpartij tegen haar is opgetreden bij wege van tussenkoms.

Zij voert ook aan dat het bij verkeersongevallen frequent voorkomt dat het slachtoffer van een ongeval en zijn verzekeraar enkel tegen de verzekeraar van de andere automobilist in rechte treden en de laatstgenoemde daarbij in de onmogelijkheid stellen om een tegenvordering te formuleren.

Bestaat er weliswaar geen algemeen rechtsbeginsel dat een dubbele aanleg waarborgt, toch kan de wetgever geen discriminerende voorwaarde opleggen wanneer hij de mogelijkheid van hoger beroep instelt.

De vraag rijst dus of het verschil in behandeling dat bij de artikelen 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek wordt opgelegd naargelang de tegenpartij een tegenvordering of een vordering tot tussenkoms heeft ingesteld, verantwoord is ten aanzien van het te bereiken doel.

De Rechtbank van eerste aanleg stelt dan de hierboven vermelde prejudiciële vraag.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 1 maart 1996 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 18 maart 1996 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 maart 1996.

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Generali Belgium, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1050 Brussel, Louizalaan 149, bus 1, en D. Porret, wonende te 1000 Brussel, Fabrieksstraat 48, bij op 30 april 1996 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 3 mei 1996 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 9 mei 1996 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikkingen van 27 juni 1996 en 26 februari 1997 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 1 maart 1997 en 1 september 1997.

Bij beschikking van 12 december 1996 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 15 januari 1997.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 13 december 1996 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 15 januari 1997 :

- zijn verschenen :

. Mr. B. Renson, advocaat bij de balie te Brussel, voor de n.v. Generali Belgium en D. Porret;

. Mr. Ph. Traest, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J. Delruelle en A. Arts verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Memorie van de n.v. Generali Belgium en D. Porret

A.1. Het verbod van samenvoeging van de bedragen van de hoofdvordering en van de vordering tot tussenkomst kan een ongelijkheid veroorzaken en de eisers tot tussenkomst discrimineren, bijvoorbeeld ten opzichte van de eisers op tegenvordering.

De toepassing van de artikelen 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek leidt ertoe dat aan de eiser tot tussenkomst de mogelijkheid van hoger beroep kan worden ontzegd. De dubbele aanleg is weliswaar geen algemeen rechtsbeginsel, doch de wetgever vermog geen discriminerende voorwaarden op te leggen. Een discriminerende behandeling is slechts toegestaan en verantwoord op voorwaarde dat zij een welbepaalde categorie van personen beoogt en dat de aangenomen maatregelen evenredig zijn met het te bereiken doel.

Te dezen beoogt de ongelijke en discriminerende behandeling niet een specifieke categorie van personen. « De personen die in een geschil tussenkomen bij wege van een vordering tot tussenkomst vormen zeker geen afzonderlijke categorie van personen die men zou kunnen plaatsen tegenover de categorie van personen die in een geschil zouden tussenkomen bij wege van een tegenvordering. Het ingestelde onderscheid heeft dus wel degelijk [een] willekeurig karakter. »

Zelfs indien men ervan zou uitgaan dat die personen een duidelijk onderscheiden categorie vormen, dan nog is het volkomen onmogelijk de jegens hen ingestelde discriminatie objectief te verantwoorden. Er is immers geen objectieve reden om, voor het bepalen van de aanleg, de tegenvorderingen en de vorderingen tot tussenkomst verschillend te behandelen.

Van een vordering tot tussenkomst wordt slechts gebruik gemaakt indien er geen wettelijke mogelijkheid is

om een tegenvordering in te stellen. Een dergelijke vordering kan slechts worden ingesteld door de partijen in het geding. De vordering tot tussenkomst is dus voor een partij die niet in het geding is betrokken de enige mogelijkheid om in rechte te treden.

In de praktijk zijn de vorderingen tot tussenkomst niet uitzonderlijk; inzake autoverzekeringen zijn ze zelfs heel gangbaar, vermits het slachtoffer van een ongeval en zijn verzekeraar over een rechtstreeks beroep beschikken tegen de verzekeraar van de tegenpartij.

In ieder geval is er geen verband van evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel, vermits de in augustus 1992 aangenomen wet beoogde de duur en de kosten van de gerechtelijke procedures te verminderen. Het advies van de Raad van State tijdens de parlementaire procedure wordt tot staving van die stelling aangevoerd.

Memorie van de Ministerraad

A.2. De bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek staan de samenvoeging van de hoofdvordering met de tegenvordering slechts uitzonderlijk toe; de regel is en blijft nog steeds de autonomie van de hoofdvordering en de tegenvordering of de vordering tot tussenkomst.

De uitzondering op die regel, namelijk de samenvoeging van de bedragen van de hoofdvordering en van de tegenvordering, in geval van een door de wetgever uitdrukkelijk gedefinieerde band van samenhang, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

« Het in de artikelen 620 en 621 van het Belgisch Gerechtelijk Wetboek ingestelde onderscheid inzake de toepasselijkheid van de uitzondering op de regel van de autonomie berust op een objectief criterium en streeft een wettig en geoorloofd doel na; meer bepaald de vraag of men te maken heeft met een tegenvordering waaruit een band van samenhang met de hoofdvordering blijkt zodanig dat zij dezelfde juridische of feitelijke grondslag vertonen ofwel of de tegenvordering voortvloeit uit de tergende en roekeloze aard van de hoofdvordering. »

Dat onderscheid is bovendien redelijk verantwoord, rekening houdend met het doel van de betwiste maatregel dat erin bestaat de eenheid in de procesvoering tussen tegenpartijen te verzekeren, dat wil zeggen het wederzijdse formuleren van eisen, daarbij beantwoordend aan het criterium van procedurele economie en gelijkheid van kansen van de partijen.

Wanneer de wetgever afwijkt van de regel van de autonomie, heeft hij de bedoeling zich te beperken tot de gevallen waarin twee vorderingen worden geformuleerd tussen dezelfde partijen, de ene ten opzichte van de andere, die bovendien hun oorzaak in hetzelfde contract of hetzelfde feit vinden, ofwel waarin de vordering van de verweerder zou voortvloeien uit de tergende en roekeloze aard van de vordering die door de eiser tegen hem is gericht.

Het is de unitaire aard van de tegenvordering die de toepassing van de samenvoeging van de bedragen van de vorderingen verantwoordt.

Het onderscheid tussen de tegenvordering en de vordering tot tussenkomst is ook verantwoord indien men rekening houdt met de aard van de in het geding zijnde beginselen. Bij de vordering tot tussenkomst zal men zich nooit kunnen beroepen op enige vorm van eenheid met de hoofdvordering, zoals dat wel het geval is bij de tegenvordering.

« Bovendien is hier geenszins sprake van eenheid in de procesvoering gelet op het feit dat het niet gaat om twee partijen die in één en dezelfde zaak tegenover elkaar staan, maar om drie partijen in onderscheiden vorderingen, namelijk twee personen die in rechte treden en een derde die partij is geworden als gevolg van de tussenkomst (*in casu* Porret), een oorspronkelijke partij (Storez) tegen de oorspronkelijke verweerder (n.v. Generali Belgium). »

Het is dus belangrijk de twee procedurele relaties in één en hetzelfde geschil te onderscheiden en goed in te zien dat de eiser tot tussenkomst geenszins tegenover de verweerder in het hoofdgeding staat.

De bepaling van artikel 620 van het Gerechtelijk Wetboek zal overigens toepassing dienen te vinden in de

procedurele relatie tussen de eiser tot tussenkomst en de verweerder op tussenkomst ingeval de laatstgenoemde een tegenvordering tegen de eerstgenoemde zou formuleren.

Tot besluit kan de gelijkheid tussen partijen natuurlijk slechts worden nagestreefd en gewaarborgd tussen partijen die zich in dezelfde procedurele situatie bevinden. Zulks is het geval voor een eiser en een verweerder in het hoofdgeding. Het is niet het geval wanneer er een vordering tot tussenkomst is, zelfs indien die gegrond is op eenzelfde contract of eenzelfde feit, vermits het niet gaat om « partijen die ten opzichte van elkaar in de relatie eiser-verweerder staan », maar om « twee partijen die twee verschillende procedurele relaties hebben binnen eenzelfde procedure ». Die categorieën mogen niet op dezelfde manier worden behandeld. Wel integendeel, hen op dezelfde manier behandelen zou erop neerkomen dat verschillende situaties gelijk worden behandeld.

Ten slotte is er geen schending van het evenredigheidsbeginsel. « Het middel dat is aangewend om het doel te bereiken van eenheid in de procesvoering en gelijkheid van kansen tussen de partijen die zich in dezelfde processituatie bevinden en zich voor hun wederzijdse eisen op eenzelfde juridische of feitelijke grond baseren, berokkent geenszins nadeel aan de verwerende partij op tussenkomst die, zoals hierboven is opgemerkt, van haar kant ook, ten aanzien van haar tegenstander in het proces, in voorkomend geval onder de toepassing van artikel 620 van het Gerechtelijk Wetboek zal kunnen vallen wanneer zij een tegenvordering formuleert. »

Men kan niet ervan uitgaan dat het aangewende middel kennelijk onevenredig is.

- B -

B.1. De Rechtbank van eerste aanleg te Brussel stelt het Hof de vraag naar de bestaanbaarheid van de artikelen 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij, om de aanleg te bepalen, toestaan dat de tegenvordering wordt samengeteld met de hoofdvordering, doch verbieden dat de hoofdvordering wordt samengeteld met de vordering tot tussenkomst.

B.2. Artikel 616 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

« Tegen ieder vonnis kan hoger beroep worden ingesteld, tenzij de wet anders bepaalt. »

B.3. Krachtens artikel 617 van hetzelfde Wetboek worden de vonnissen van de vrederechter gewezen in laatste aanleg wanneer « uitspraak wordt gedaan over een vordering waarvan het bedrag 50.000 frank niet overschrijdt. »

B.4. Artikel 560 van hetzelfde Wetboek bepaalt :

« Wanneer een of meer eisers optreden tegen een of meer verweerders, wordt de bevoegdheid bepaald door de totale gevorderde som, ongeacht ieders aandeel daarin. »

Die bepaling wordt bij artikel 618 van het Gerechtelijk Wetboek toepasselijk gemaakt op het vaststellen van de aanleg.

B.5. De in artikel 560 vervatte regel is evenwel niet van toepassing in geval van vrijwillige tussenkomst. Artikel 621 bepaalt immers :

« Met uitzondering van de beslissingen inzake tegenvorderingen en vorderingen tot tussenkomst strekkend tot het uitspreken van een veroordeling, wordt met betrekking tot de ontvankelijkheid van het hoger beroep tegen de vonnissen op tussengeschil en tegen de onderzoeksvonnissen gehandeld zoals inzake de hoofdvorderingen. »

Die bepaling betekent dat, om de aanleg te bepalen, het bedrag van de vordering tot tussenkomst niet mag worden samengeteld met dat van de hoofdvordering.

B.6. Het Gerechtelijk Wetboek voorziet evenwel in een afwijking ten aanzien van sommige tegenvorderingen. Artikel 620 bepaalt immers :

« Wanneer de tegenvordering ontstaat uit het contract of het feit dat aan de oorspronkelijke rechtsvordering ten grondslag ligt, ofwel uit de tergende of roekeloze aard van deze vordering, wordt de aanleg bepaald door samenvoeging van het bedrag van de hoofdvordering en het bedrag van de tegenvordering. »

B.7. Uit de combinatie van de artikelen 617, 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek volgt dat er ten aanzien van de vaststelling van het bedrag van de laatste aanleg een verschil bestaat tussen de situaties van twee categorieën aanleggende partijen op tussenvordering : de aanleggers op tegenvordering en de tussenkomenende partijen. Het bedrag van de tegenvordering wordt samengevoegd met dat van de oorspronkelijke vordering, wanneer de tegenvordering ontstaat uit het contract of het feit dat aan de oorspronkelijke vordering ten grondslag ligt of uit de tergende of roekeloze aard van die vordering, terwijl het bedrag van een vordering tot tussenkomst strekkend tot het uitspreken van een veroordeling niet wordt samengeteld met het bedrag van de oorspronkelijke vordering, zelfs indien zij ontstaat uit het contract of het feit dat aan de oorspronkelijke vordering ten grondslag ligt.

B.8. Uit de feiten van de zaak en de motieven van het vonnis blijkt dat aan het Hof de vraag wordt gesteld naar de grondwettigheid van de artikelen 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek in zoverre zij niet toestaan het bedrag van de vordering die wordt ingesteld door een benadeeld persoon die rechtstreeks in rechte treedt tegen de verzekeraar van degene die hij aansprakelijk acht, zonder de verzekerde in de zaak te betrekken, samen te tellen met het bedrag van de vordering die deze instelt door in de zaak tussen te komen teneinde van de oorspronkelijke eiser de vergoeding van zijn eigen schade te eisen.

In een dergelijk geval is de tussenvordering van de verzekerde te beschouwen als een vordering tot tussenkomst, niet als een tegenvordering, zodat artikel 621 van toepassing is.

Het Hof onderzoekt de grondwettigheid van de artikelen 620 en 621 enkel in zoverre zij, in een dergelijk geval, niet toestaan de bedragen van de vorderingen samen te tellen.

B.9. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.10. Artikel 14 van het Gerechtelijk Wetboek definieert de tegenvordering als de tussenvordering die de verweerder instelt om tegen de eiser een veroordeling te doen uitspreken. Artikel 15 van dat Wetboek bepaalt dat de tussenkomst een rechtspleging is waarbij een derde persoon partij wordt in het geding en die ertoe strekt, hetzij de belangen van de tussenkomende partij of van een der partijen in het geding te beschermen, hetzij een veroordeling te doen uitspreken of vrijwaring te doen bevelen.

Aldus wordt reeds in de voorafgaande bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek een *objectief* onderscheid gemaakt tussen de tegenvordering en de tussenkomst, rekening houdend met de hoedanigheid van de personen in het rechtsgeding naargelang zij al dan niet partij zijn bij de inleidende vordering.

Er dient evenwel nog te worden onderzocht of het objectief criterium van onderscheid wel relevant is in het in B.8 beschreven geval.

B.11. Wanneer de wet, zoals in de zaak die aan de verwijzende rechter is voorgelegd, een benadeelde persoon toestaat om rechtstreeks in rechte te treden tegen de verzekeraar van diegene die hij aansprakelijk acht voor de door hem geleden schade en laatstgenoemde in het geding tussenkomt om van de oorspronkelijke eiser de vergoeding van zijn eigen schade te eisen, vertoont die tussenkomst zulk een gelijkenis met een tegenvordering dat het niet in redelijkheid verantwoord is ze ten opzichte van een dergelijke vordering verschillend te behandelen. Het is omdat de wet aan de benadeelde persoon een eigen recht tegen de verzekeraar toekent dat de verzekerde zijn vordering instelt bij wege van een tussenkomst. Om over de twee vorderingen te oordelen zal de rechter in werkelijkheid, alsof het om een tegenvordering zou gaan, het respectieve gedrag van

dezelfde partijen moeten beoordelen ter gelegenheid van eenzelfde feit dat het door elk van hen geleden nadeel heeft teweeggebracht. De inachtneming van het gelijkheidsbeginsel vereist dat de tussenkomen partij in dat geval als een aanlegger op tegenvordering wordt behandeld. Bovendien worden daardoor mogelijkerwijs onverenigbare vonnissen vermeden.

B.12. Binnen de in B.8 gestelde grenzen dient de prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat zij uitsluiten dat, om de aanleg te bepalen, het bedrag van de vordering die een benadeeld persoon richt tegen de verzekeraar van diegene die hij voor de door hem geleden schade aansprakelijk acht, zonder de verzekerde bij de zaak te betrekken, wordt samengeteld met het bedrag van de vordering tot tussenkomst die laatstgenoemde tegen de oorspronkelijke eiser richt, terwijl die tussenvordering een gevolg is van het feit dat tot grondslag van de oorspronkelijke vordering dient.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 18 maart 1997.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior